

SMOLENICKÝ POSOL

Ročník 7

Číslo 1

APRÍL 2007

Časopis farnosti Smolenice

Veľkonočná.

Koľko ho len bolo,
snád' ako snehu na Orave?
Viem ako tmavne všetko naokolo,
možno nebo mi mávne
a povie, aké to vtedy bolo.
Strach?

Poznám tú izbu domu v duši
a on len ticho čaká a čuší.

Raz príde jeho deň
a stane sa pánom domu.

Tak strach myslí,
verte tomu.

Aj u Teba bol, na kríži
vedel, že keď sa celkom priblíži...

získa Tvoju dušu navždy,
no zmýlil sa,

Ty nie si ako každý.

A zmýlil sa riadne,
netušil, že jeho hlava teraz padne.

Koľko ho len bolo,
ako snehu na Orave,
no Ty premohol si ho práve.

Ja sa bojím a mám strach,
Bože nenechaj ma tak.

Vezmi ho znova na kríž so sebou,
prosím a kľakám pred Tebou.

Nezaslúžim si takú obeť, viem
len vďaka Tvojej láske ju dostanem.

Koľko ho len bolo,
ako snehu na Orave.
Ty premohol si aj môj strach práve.

mg

Veľká noc

alebo šibačka?

„Naposledy som bol na spovedi na šibačku...“ s týmto konštatovaním sa stretávam. Čo to hovorí o týchto ľuďoch? A čo to hovorí aj o nás?

Podľa tohto tvrdenia je podstatným na Veľkej noci ľudový zvyk – šibačka. Nechceme zhadzovať zvyky, tiež patria k našej identite, tvoria to, čím sa historickým vývojom stávame. Je to potrebné k pochopeniu kultúry, v ktorej vyrastáme. Problémom je, že tým popierame alebo obchádzame podstatu, a to nie je v poriadku. Ak chceme pochopiť alebo uvedomiť si podstatu, musíme ísť do histórie, ktorá je častokrát staršia než naše ľudové zvyky okolo Veľkej noci – viac ako tisíc rokov dozadu: Boh cez Mojžiša vyslobodzuje svoj vyvolený židovský národ z egyptského otroctva.

Viac ako dvetisíc rokov dozadu: Boží Syn Ježiš Kristus, ktorý sa stal človekom, zomrel za naše (možno presnejšie či osobnejšie – moje) hriechy a vstal z mŕtvych.

To je aj základom prvokresťanského ohlasovania radostnej zvesti – evanjelia. S tým súvisia aj dve sviatosti, ktoré môžu neustále formovať náš život: Eucharistia – ktorú Ježiš ustanovil pri poslednej večeri a čo si pripomíname na Zelený štvrtok – a Pokánie – dar Božieho odpustenia, ktorý bol odovzdaný apoštolom: na Veľkonočnú nedeľu od Zmŕtvychvstalého Krista.

Z tohto pohľadu je šibačka naozaj iba ľudovým zvykom, ktorý síce patrí k Veľkej noci ale nie k jej podstate. A ak si niekto z kresťanov myslí niečo iné, odporúčal by som porozmýšľať nad slovami apoštola Pavla: „Viem, komu som uveril.“

Lebo inak sa – a nielen v otázke Veľkej noci – môžu naplniť slová: Boh stvoril človeka na svoj obraz. A človek mu to vrátil.

pb

EDITORIÁL

„Po minulých rokoch som už mesiac pred Veľkou nocou mala všetko nachystané, poupratované, rozmyslené, čo budem piecť, variť.“ – povedala jedna teta na ulici.

Tento rok ide všetko akosi prirýchlo prebieha a môže sa nám stať, že aj Veľká noc. Vieme, že Veľkej noci predchádza štyridsaťdňové pôstne obdobie.

Nebude problém prirýchleho príchodu Veľkej noci v zanedbávaní tohto obdobia? Nie viditeľná príprava je to, na čo sa máme sústrediť pred Veľkonočnými sviatkami.

Pre niektorých prišla Veľká noc prirýchlo, lebo ich hlava bola plná iných myšlienok, boli upriamení na úplne iné otázky, problémy. Ak sa to stalo aj Vám, skúste sa na budúcu Veľkú noc pripraviť aj po duchovnej stránke.

Vysúšajte si počas budúceho pôstneho obdobia každý deň niečo prečítať zo Sv. písma – jednu kapitolu, jednu stranu z Katolíckych novín, pomodliť sa jeden desiatok ruženca. Jednoducho sa duchovne „nastaviť“ na príchod Veľkej noci. Začnime s tým duchovným čítaním už dnes.

Ponúkame Vám bohatý výber článkov a dúfame, že každý si z našej veľkonočnej nádielky vyberie.

/mš/

OZNAM

Biblické čítania počas Veľkonočných sviatkov (7. a 14. apríla 2007) nebudú. Znovu pokračujeme od 21. apríla 2007 (sobota). Aj naďalej sa budeme stretávať každú sobotu, ale už o 18,00 hod. na adrese SNP č. 150.

V. + M. Janáčkovi

MÁRIA MAGDALÉNA, SESTRA APOŠTOLOV

Mária Magdaléna je jednou z postáv Nového zákona, ktorú si asi každý zapamätá. Sprevdzala Ježiša a jeho učeníkov, spolu s inými ženami, ktoré Ježiš uzdravil od zlých duchov a z chorôb: „Mária zvaná Magdaléna, z ktorej vyšlo sedem zlých duchov.“ (Lk 8, 2) Tí, ktorí trpeli chorobami alebo posadnutosťou boli mimo spoločnosti, odsúdení, izolovaní. Mária Magdaléna po uzdravení zostáva v Ježišovej spoločnosti a jej správanie slúži ako príklad pre ostatných učeníkov.

Vidíme ju pri kríži, keď Ježiš trpí ako i pri prázdnom hrobe. Je svedkyňou vzkriesenia. Jej pôsobenie sa spája s galilejským mestom Magdala. Prínajmenšom medzi ženami mala vedúcu úlohu: Ježiš na kríži zomiera. „Zobďaleč sa pozerali aj ženy. Medzi nimi Mária Magdaléna, Mária, matka Jakuba Mladšieho a Jozesa, i Salome.“ (Mk 15,40). „Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje.“ (Mk 16,1).

Udalosť vzkriesenia zachytáva aj Ján (20, 1n): „Ráno prvého dňa v týždni, ešte za tmy, prišla Mária Magdaléna k hrobu a videla, že kameň je od hrobu odvalený.“ Nemohla spať, nemohla sa stotožniť s tým, že už nebude v prítomnosti toho, ktorý ju uzdravil a vrátil jej životu zmysel. Keď videla prázdny hrob, myslela si, že Ježiša niekam odniesli, išla to povedať učeníkom. Tí, prišli spať k hrobu spolu s Máriou, presvedčili sa, že hrob je prázdny a odišli.

Len žena, Mária Magdaléna zostáva pri hrobe a plače. Na tomto mieste, stretáva muža, ktorý sa jej pýta: „Žena, prečo plačeš? Koho hľadáš?“ ona mu v domnení, že je to záhradník, povedala: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem.“ Ježiš ju oslovil: „Mária!“ Ona sa obrátila a po hebrejsky mu povedala: „Rabbuni,“ čo znamená Učiteľ. (Jn 20, 15-16). Až keď ju Ježiš oslovil po mene, rozpoznala ho. Mária Magdaléna išla a zvestovala túto ohromnú udalosť apoštolom. Nikto nespochybňuje jej slová a uznáva jej postavenie v Ježišovej komunite.

Zatiahni na hlbinu!

(Na hlbinu svojho srdca)

Cirkev vysvetľuje tento výrok Ježiša Krista ako: nebojte sa vojsť medzi pohanov, smelo ohlasujte Evanjelium, aj keby sa vám zdalo, že nik nebude počúvať. Teraz vám rozpoviem ako zakúsil môj manžel pravdivosť tohto evanjeliového výroku. V jednu augustovú nedeľu v roku 2000 sme boli pri neštískej kaplnke „Karmelskej P. Márie“. Ja som sa na lavičke modlila ruženec a manžel chodil zboka nabok, zdalo sa mi, že je netrzlivý: „asi sa už dlho modlím!“ Zrazu prišiel ku mne a hovoril: „Čo keby som navrhol v robote, aby sme v Železničnej nemocnici urobili kaplnku pre pacientov?“ „No, to je naozaj krásna myšlienka!“ podporila som jeho úvahu. A on zrazu zneistel. Povedal: „keď to prednesiem na radu, vysmejú ma a označia ma za blázna, veď tam nesedí ani jeden veriaci!“ Povedala som mu: „ale veď niečo vydržíš! Povedz to nahlas a ostatné nechaj na Pána!“ Manžel naozaj na najbližšom zasadaní predniesol svoju myšlienku. Tváre prítomných prezrádzali viac zdesenie ako pochopenie, tvárili sa akoby neverili vlastným ušiam. V ten deň rozhodnutie nepadlo, iba odznelo veľa námietok ako sa to nedá.

Uplynulo pár dní a manžela opäť prizvali na poradu. Teraz tí istí ľudia začali jeden pred druhým prednášať svoje návrhy, ako by sa mohla kaplnka postaviť. Ozvala sa aj riaditeľka nemocnice: „Plánujeme rekonštrukciu rehabilitačného oddelenia, možno by sa našli prostriedky.“ Rozprúdila sa debata a výsledok bol ešte v ten deň na svete. Manžel sa zaviazal, že na budúce sedenie prizve dekana Bratislavy, mons. Formánka, aby sa pri budovaní kaplnky na nič nezabudlo. Na najbližšom sedení bol prítomný aj architekt, ktorý mal predstaviť projekt rekonštrukcie rehabilitačného oddelenia. Keď mu dali slovo a povedali, že chcú do tejto stavebnej úpravy zahrnúť aj výstavbu kaplnky, povedal, že to nie je problém, lebo on je pôvodne „architektom sakrálnych stavieb.“

Bolo zaujímavé sledovať, aké úsilie venovali všetci (aj neveriaci) výstavbe kaplnky. Každý si to vzal za svoje a kaplnka „navidomoči“ rástla. Vysvätenie kaplnky a slávenie prvej svätej omše sa konalo presne v deň manželových narodenín - 29. novembra 2000. Podotýkam, že nikto zo zúčastnených o jeho narodeninách nevedel, to iba Panna Mária Karmelská mu chcela urobiť radosť!

V.J.

D U C H O V N É N Á S T R O V N Í

Ježiš sa ma dotkol

Otec Bill je zasvätený kňaz a nadaný kazateľ z vincentínskej kongregácie (lazaristi) v Kerale v Indii a Afrike. Navštívil Európu, USA a Kanadu, kde kázal a celebrol uzdravujúce sväté omše. Poriadal duchovné cvičenia a širil evanjelium kardinálom, biskupom, kňazom, veriacim i neveriacim. Boh uzdravil skrze neho veľa ľudí.

Otec Bill sa narodil 23.2.1928. Kňazské svätenie prijal v roku 1958 a od tejto doby pracoval na rôznych miestach v jeho rodnej Kerale (Indický štát), čo vyvrcholilo jeho menovaním do vysokej cirkevnej administratívnej funkcie.

Vo veku 48 rokov mal dva infarkty, ktoré ho pripútali na lôžko na 45 dní. Jeho lekár ho varoval, že nesmie vykonávať žiadnu ťažkú fyzickú aktivitu, nesmie chodiť po schodoch a predovšetkým nesmie kázať. Pravidelne musel brať lieky, aby riadil a stabilizoval svoj zdravotný stav.

Počas rekonvalescencie bol pozvaný na prvé duchovné uzdravovanie, ktoré organizovalo Charizmatické hnutie v Kerale, za účasti 163 kňazov a 2 biskupov. Ku koncu vyzval biskup k modlitbám za o. Billa a za splnenie jeho prianí. Počas modlitby o. Bill uvidel Krista, ako sa ho dotýka rovnakým spôsobom, ako to robil za svojho života, keď kázal a uzdravoval v Jeruzaleme. Skrze túto udalosť sa v ňom udiala veľká zmena.

Následné testy lekárov nepochybne potvrdili, že sa uzdravil. Demonštroval to tým, že vystúpil na blízku horu. Potom dostal od svojich predstavených súhlas s uvoľnením od administratívnych záležitostí, ktorý mu umožnil plne sa venovať šíreniu evanjelia.

Rozhodol sa študovať liečenie vierou a odcestoval do Pittsburgu v USA. Ku koncu štúdia nastalo prvé zázračné uzdravenie v kostole v Bostone, keď sa modlil nad paralyzovanou osobou pripútanou na vozík, ktorej sa potom úplne vrátilo zdravie a chôdza. Tým bola posilnená jeho viera, začal cestovať po Indii a uzdravovať...

V súčasnosti poriada sedemdenné duchovné cvičenia (rekolekcie), uzdravovacie omše a ľudové misie po celom svete.

Možnosť prihlásiť sa na duchovné cvičenia:

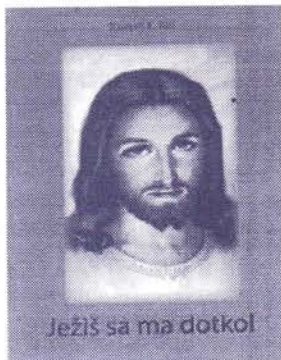
Tel.: 0910 112 815

e-mail: frbill@post.sk

V prihláške treba uviesť meno, adresu a tel. kontakt, prípadne e-mailovú adresu.

Do slovenského jazyka boli preložené jeho dve knihy: *Ježiš sa ma dotkol* a *Ježiš, oceán lásky*. Kto túži po vnútornom uzdravení, ale aj po telesnom uzdravení, si môže tieto knihy bezplatne prevziať v piatok po sv. omši na modlitbovom stretnutí.

Spoločenstvo

Trpezlivosť v chorobe

Asi každý z nás pozná prostredie nemocnice. Dlhé, vydláždené chodby, vzduchom sa nesie zápach dezinfekcie. Všade desivé ticho, rad bielych dverí, za ktorými leží bolesť, tichý ston či do perin tečúce slzy beznádeje. Aká radosť, keď sa vo dverách objaví sestrička, ktorá pre chorých odkázaných na jej pomoc a liečivý úsmev znamená nádej, porozumenie a lásku.

Zatvoria vás medzi štyri steny, kde sa zoznamujete s novými ľuďmi, spoznávate nové ľudské osudy, prehry i víťazstvá medicíny. V duchu si vtedy myslíte, že práve tá vaša bolesť je tá najväčšia, že práve to vaše utrpenie je to najhoršie. Hlavou vám prebehnú rôzne myšlienky. Začnete si dávať nové predsavzatia, nové záväzky ako zmeniť svoj život, len aby ste sa sem viac nevrátili. Najprv obviňujete seba a potom začnete: „prečo práve ja, čo som komu urobil, že práve mňa toto postihlo, Bože prečo ma trestáš?“

Pomalým krokom prechádzate po chodbe. V každej izbe sa skrýva iný ľudský osud. Vidíte ľudí, za ktorých dýchajú prístroje, ľudí ktorým zostáva už len pár dní života, ľudí, ktorých choroba nepustí z lôžka. Vtedy si uvedomíte, že vlastne vy ste najšťastnejší človek na svete, že vám v porovnaní s týmito trpiacimi ľuďmi nič nie je. Že vy ešte uvidíte krásu vychádzajúceho slnka, že sa prejdete po krásnej zelenej lúke, že sa nadýchnete čerstvého vzduchu, že sa vrátite domov medzi svojich najbližších. Zistíte, že to vaše utrpenie je tým najprijemnejším a vaša bolesť je len bolesť tela, ktorá pominie. Pocítite nekonečnú vďaku Bohu o ktorom ste možno v duchu začali pochybovať. Pocítite jeho nekonečnú lásku, pomoc a oporu. Prečo sme začali o ňom pochybovať, prečo sme začali byť netrpezliví? Bola to ďalšia skúška, v ktorej sme opäť neobstáli?

„Pane bol si vždy pri mne keď som ťa potreboval, bol si vždy pri mne aj vtedy, keď som pochyboval, keď som videl len jedny stopy v piesku a volal som: Pane kde si, prečo ma necháš kráčať samého? Ty Pane, si ma vtedy niesol a pomáhal mi prekonať všetky bolesti, utrpenia a križe. Už toľkokrát si ho niesol za iných. Ďakujem Ti Pane, že si ma naučil byť trpezlivým v chorobe a vážiť si svoj život.“

Daša Lančaričová

VELKÁ NOC V SMOLENICIACH PRED SEDEMDESIATIMI ROKMI

Smolenice boli ešte v čase prvej Československej republiky (1918 – 1939) takmer čisto katolíckou obcou. Niekoľko rodín sa hlásilo k evanjelickému vierovyznaniu; boli to predovšetkým rodiny žandárov. Žilo tu i niekoľko židovských rodín (Szidonoví, Marekoví, Mülleroví, Schachtieroví, v Neštichu Beihackeroví, Szidonoví a Löbleroví). V Smoleniciach bývalo i niekoľko Čechov, ktorí boli neveriaci, čo vtedy tunajší ľudia považovali za zvláštne. Takmer celá obec sa skrátka zúčastňovala na prípravách a slávení Veľkej noci. Po Popolcovej (škaredej) strede sa začal štyridsaťdenný pôst, ktorý trval do Veľkej noci. Počas neho sa neorganizovali žiadne tanečné zábavy, svadby alebo iné spoločenské podujatia, ľudia jedli iba bezmäsité jedlá.

Prípravám na Veľkú noc sa venovala pozornosť už na základnej škole (ktorá mala vtedy názov Rímsko-katolícka ľudová škola), kde mávali žiaci týždenne dve hodiny náboženstva. Deti boli učiteľkami nabádané k tomu, aby v období pôstu robili rôzne sebazaprenia, odriekania. I na náboženstve ich k tomu patrične viedli páni farári. V tridsiatych a štyridsiatych rokoch pôsobil v našej obci Ján Novák (1897 – 1934), Ladislav Janda (1934 - 1937), Jozef Šimúth (1937 – 1944). Deti chodievali na sväté omše pravidelne od prvého ročníka, cez pôst ešte horlivejšie. V kostole mali svoje miesto pred hlavným oltárom. Ak bol kostol úplne plný, stáli až okolo neho.

V roku 1935 sa pred Veľkou nocou v obci konali ľudové misie pod vedením pátra Čambála, čo bolo tiež istou duchovnou prípravou k tomuto najväčšiemu cirkevnému sviatku. V rámci misií sa v jeden podvečer uskutočnil lampiónový sprievod až po Ferechov kríž (po dnešnú Zajačiu ulicu).

V smolenickom kostole bola cez týždeň svätá omša iba ráno, v nedeľu o 8.00 a o 10.00 hod. Každú nedeľu prišlo na svätú omšu veľa ľudí (oveľa viac, ako teraz chodí na polnočnú svätú omšu), cez veľkonočné sviatky bol však kostol ešte plnší. Počas pôstu sa ľudia v hojnom počte v kostole každý piatok modlievali krížovú cestu o 17.30 hod. Súčasťou priprav na Veľkú noc bola aj svätá spoveď. Hromadne sa spovedalo na Kvetnú nedeľu, kedy prišli spovedať aj kňazi z okolitých dedín. Deti pán farár spovedával osobitne v inú dobu. Zvlášť pre

mužov bol vyhradený čas na spovedanie v sobotu večer pred Kvetnou nedeľou po litániách, ktoré sa konávali o 17.30 hod.

Pred Veľkou nocou si ľudia upratali príbytky, vymaľovali vápnom domy, v domácnostiach sa čistili príbory. Vtedy býval tzv. veľkonočný jarmok, kedy rodičia kupovali deťom oblečenie na celý rok až do nasledujúcej zimy. Deti sa tešili, že budú mať nové šaty. Veľká Noc bola pre ne možnosťou pochváliť sa v peknom novom oblečení, cítili sa ako na módnjej prehliadke. Každý si vtedy obliekol niečo nové. Nie všetci však mali peniaze na nové oblečenie alebo topánky. Deti z chudobnejších rodín chodili už okolo sviatku svätého Jozefa (19. marec) bosé. Pred zimou bol katarínsky jarmok, kedy sa nakupovalo zasa zimné oblečenie.

Na piatu pôstnu nedeľu, ktorá sa volala Smrtná (dva týždne pred Veľkou nocou), sa zahalovali všetky križe v kostole a na hlavný oltár sa zavesilo tmavé plátno s výjavom Kalvárie, ktoré tam ostalo až do Veľkého piatku. Zbor nacvičil pašie, ktoré potom spieval z chóru na Kvetnú nedeľu a Veľký piatok. Jednotlivé osoby v pašiách spievali speváci. Cez Veľkonočné trojdnie bola tiež svätá omša iba ráno. Večer bývali sväté omše až od Druhého vatikánskeho koncilu (od roku 1965).

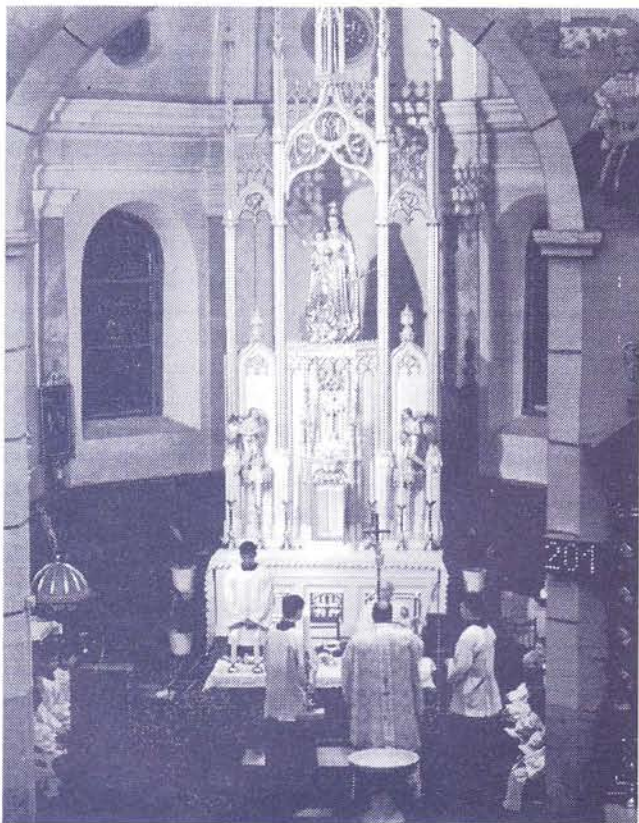
Dovtedy mali obrady inú podobu ako majú teraz, napr. celú svätú omšu bol kňaz otočený chrbtom k veriaciom, na Zelený štvrtok kňaz neumýval mužom nohy. Vo Veľký piatok boli obrady ráno, o 17.00 hod. sa ľudia modlili krížovú cestu. Vonku na Kalvárii bývala krížová cesta len zriedka. V noci zo štvrtka na piatok sa konala pobožnosť pri všetkých krížoch na hlavnej ulici začínajúc od Ferechovho kríža až po Kalváriu. Sprievod sa cestou modlil a spieval. Na Kalvárii sa potom veriaci pomodlili krížovú cestu. Celá pobožnosť končievala sa po polnoci, zúčastnilo sa na nej 200-300 ľudí. Poslednýkrát bola v Smoleniciach v roku 1995.

Na Veľký piatok a Bielu sobotu bol otvorený Boží hrob a pri ňom poklona. Pripravoval sa v stredu pred Zeleným štvrtkom, hortenzie sa objednávali z Vrbového. Po bokoch Božieho hrobu stáli dvaja hasiči v uniformách ako čestná stráž striedajúc sa po dvoch hodinách.

Obrady Bielej soboty sa tiež konali ráno, trvali dlho. O 17.00 hod. bolo Vzkriesenie spojené s procesiou. Vtedy ostali doma len starí, chorí a deti. Všetci veriaci boli slávnostne vyobliekaní. Zhromaždili sa pri kostole, kde sa procesia začínala. Sprievod išiel až po sochu svätého Floriána (po dnešnú poštu) a späť do kostola, kde bolo slávnostné ukončenie. Procesie sa zúčastnilo vyše 2 000 ľudí.

Sprievod bol organizovaný takto: Vpredu išiel miništrant s vyzdobeným krížom a chlapani s dvoma zástavami. Za nimi v dvoch dvojstupoch chlapani a po nich dievčatá. Za dievčatami niesli mládenci a devy veľkú zástavu Panny Márie. Za zástavou išli znova v dvojstupe mládenci a devy. Nasledovali zástavy, prápory, napr. hasičský, pod ktorým pochodoval hasičský zbor v slávnostných uniformách. Aj iné spolky mali svoje zástavy, s ktorými išli, za nimi boli remeselnícke cechy a iné organizácie. Potom nasledovali miništranti a pán farár s monštranciu pod baldachynom.

Lampáše, sošky a sviečky niesli rúženčiar, krajčír a čižmári. Za týmito kráčal zbor hudobníkov s modleníkom, ktorý predspevoval príslušné piesne. Tie potom za nimi spievali idúce ženy za doprovodu hudby. Procesiu zakončovali mladé mamičky s kočíkmi.

Sprievod nerušili žiadne autá. V Smoleniach mal auto v tej dobe iba doktor Hübner, notár Kvapil, grófska rodina Pálfiovcov; nákladné auto bolo v rodine Žida Szidona, v kameňolome a na lesnej správe. Posledná takáto procesia Vzkriesenia po dedine bola v roku 1951. Potom boli procesie povolené iba okolo kostola až celkom zanikli. V obnoveniu prišlo po roku 1989, a v súčasnosti sa procesia koná iba pred kostolom okolo starých líp. Veľkonočná nedeľa a pondelok sa svätili podobne ako teraz. Ráno na Veľkonočnú nedeľu sa v kostole o 7.00 hod. svätilo jedlo a veľkonočný baránok. O 10.00 hod. bola slávnostná svätá omša a o 14.00 hod. litánie.

Celé veľkonočné sviatky boli dôstojne slávené a boli prejavom hlbokkej viery našich predkov. Podľa spomienok p. Eleonóry Čurajovej a p. Michala Indrichoviča, ktoré boli uverejnené v časopise Smolenický posol v roku 1993 spracovala Ivana Janáčková.

Foto: Ivana Janáčková (Biela sobota v súčasnosti)

LEN FIKCIA, nebojte sa! ☺ :-/ ☹

Skutočne, LEN FIKCIA?

Jedného dňa zvolal lucifer celosvetové zhromaždenie démonov a prehovoril k nim: „Veľký potenciál našich klientov máme ešte stále v kostoloch. Dokonca niektorí ešte stále čítajú Bibliu a hľadajú v nej pravdu. Iste chápete, že to je pre nás nežiaduce. Čo je horšie, vytvárajú si dôverný vzťah k NEMU. Čo s tým?!" Hlas lucifera zmĺkol. Nastalo bezradné ticho. Ozval sa jeden z diablov: „Sú to slobodné bytosti, s tým veľa nenarobíme. Nechajme ich nech chodia do kostola..." Lucifer ho nemilosrdne prerušil: „Nie, to nepripustím." „Ale ešte som neskončil", pokračoval diabol. Nechajme ich, nech si chodia do kostola, ale zároveň ich treba zamestnať čimkoľvek iným. Ak bude ich myseľ zanepřázdnená, nebudú myslieť na NEHO." „Presne to je ono." Zvolal spokojne lucifer. „Ako to dosiahneme? Počúvam vaše návrhy." „Možnosti je veľa", ozval sa jeden z démonov. „Ja by som ich nabádal, aby stále viac utrúcali, zadlžovali sa a vypožičiavali si peniaze, až ich nič iné nebude zaujímať a pekne ich to potrápi."

„Alebo by mohli stále viac pracovať", ozval sa iný, „keď budú ženy aj muži pracovať takých 10-12 hodín denne, mohli by aj sedem dní v týždni, veď ich to prejde, zaoberať sa NÍM." „A ich život bude krásne prázdny, lebo nebudú mať čas ani na seba, ani na svoje deti." pomádlil si ruky ten, čo si hovoril temný. „Potom už nebude ťažké dosiahnuť, aby sa im aspoň rozpadli rodiny. A bude im stále horšie a horšie." „A ty, dnes, nemáš žiadny nápad?" oslovil lucifer jedného z diablov. „Premýšľam, že by sa dalo pôsobiť na ich myseľ aj tak, že budú stále v hluku, aby nepočuli ten tichý a privetivý hlas, ktorým hovorí ON. Dalo by sa to dosiahnuť tým, že budú mať k dispozícii stále praktickejšie technické vymoženosti, ktoré budú mať stále po ruke. Počítač, prehrávače. Hudba by mohla hrať takmer všade.

V kanceláriách, obchodoch, v reštauráciách. A ešte by som im k tomu dal aj kopu novin a časopisov. To je jedno o čom budú písať, pokiaľ nebudú písať O NÓM. Niečo aj pre tých hravejších, čo takto play station a kopu filmov na DVD-éčkach? „Mňa napadlo, ako krásne sa dá využiť ich neustála túžba na niečo sa upnúť", prehovoril beznádejný. „Chcú mať vždy

nejaké nádeje, veď ich poznáte. A ON ich v tom utvrdzuje a vedie k večnej nádeji. My ich potrebujeme odviesť k neškodným nádejam. Čo takto ponuka zliav a výrobkov, či služieb zdarma?" „Hm", zaškeril sa necudný. „K tomu by sme mohli pridať nejaké tie štíhle modelky, ktoré budú muži obdivovať a ženy im závidieť. A zase ich dovedieme k nespokojnosti jedných aj druhých. Manželky bude častobolieť hlava, a manželka budú tráviť večery kdesi inde. Spôsobov ako im zničiť ilúziu lásky je veľa..." „Ešte si neprehovoril ty, úmorňý", vyzval jedného démona opäť lucifer. „Z mojej strany by sa to dalo zariadiť tak, že ani na dovolenke ich netreba nechať oddychovať. Náhodou by si vyšli do prírody a premýšľali o NÓM, ktorý to tvoril. Treba ich nasmerovať k rozptýleniu, ale vyhovujúcemu pre nás. Čo takto zábavné parky, kiná, hromadné podujatia...hlavne nech je tam pekne veselo."

„Dobre, démoni. Vidím, že vaša nenávisť k ľuďom je stále dostatočne silná, aby ste vždy našli spôsob ako im uškodiť. Ale zostáva ešte jeden problém. Je tu skupina takých, na ktorých to platí málokedy a miesto toho chodia na všelijaké nechutné stretnutia, kde rozprávajú o NÓM." Položil lucifer ďalšiu závažnú otázku. „Hm", zaškeril sa démon, ktorý bol doteraz ticho. „Nič ľahšie ako odviesť ich od témy k iným témam plným lásky k bližnému. Začnú riešiť zbytočné veci, klebetiť a nič viac nám netreba." Tu sa ozval ešte jeden. „Predsa len, ak by nič nezabralo... To sú tí, čo chcú slúžiť, robiť veľa dobrého. Tak ich nechajme. Veď viete aké je naše heslo, „ak ich nezastavíme, popožeňme ich dopredu." Možno sa nám podarí pripraviť ich aspoň o zdravie. Démoni skončili konferenciu a spokojne pozerali ako sa ľudia mlčky preháňajú z jedného miesta na druhé, všade hrala hudba a bolo AKOŽE veselo.

(dj,iš)

Záhreb 2006

Ženeva 2007

(pohľadnutie sa za privítaním Nového roka a pozvanie na ďalšie stretnutie)

Je možný pokoj a dôvera medzi národmi na zemi? Dokážu vedľa seba existovať ľudia rôznych pováh, kultúr a národností? Dokážu odložiť predsudky a staré konflikty? Ak chcete poznať odpoveď na tieto otázky, vyberte sa s nami na púť do Záhrebu.

Je večer, lepšie povedané, noc z 27. na 28. decembra 2006. Na trnavskej stanici čaká a mrzne niekoľko mladých ľudí s batohmi, medzi nimi šesť smoleničanov. Dočkali sa. Prichádza autobus, mladí nastúpia a smerujú cez Bratislavu, kde sa stretnú s ďalšími výpravami, do chorvátskeho Záhrebu.

Od skorého rána prichádzajú do Záhrebu stovky autobusov s mladými z celej Európy, aby sa zúčastnili „Púte dôvery na zemi“. Túto púť pripravila komunita z Taizé a koná sa na konci každého roka v niektorom z európskych veľkomiest. Teraz je to Záhreb.

V slovenskom centre nás peknu slovenčinou s nemecko-francúzskym prízvukom víta brat Cyril a s radosťou nám oznamuje, že všetci bývame v rodinách. Rozdeľujeme sa do farností v Záhrebe a blízkom okolí. I my - smoleničania - sa rozdeľujeme do dvoch rôznych farností. Štyria smerujeme do farnosti sv. Nikola Taveliča. Prijali nás dve úžasné rodiny. Jedna z nich okrem našich dvoch Slovákov ubytovala ďalších štyroch ľudí z Francúzska a Bulharska. Čo na tom, že nevieme chorvátsky? Jazyku lásky rozumie každý. Hoci komunikácia na začiatku vyzerá ako v škole hluchonemých, postupne sa odvažujeme a skúšame chorvátčinu.

Po zoznámení sa s rodinami smerujeme do centra mesta, na

výstavisko „Zagrebački Velesajam“. Tu sa začína spoločný program večernou modlitbou. Odhadujem, že v jednej hale je nás okolo osem tisíc. No či katolíci, protestanti, či z iných spoločenstiev, skláňame sa všetci pred jedným Otcom. Meditatívne spevy, modlitba v rôznych jazykoch, ticho a rozjímanie vytvárajú typickú „taizeácku“ atmosféru.

Celý program stretnutia je veľmi jednoduchý a pritom plný radosti. Ako keď sa na oslave stretne jedna veľká rodina. Dopoludnia je vždy stretnutie vo farnosti, ktorá nás prijala. Stretáme sa pri spoločnej rannej modlitbe, potom pracujeme v malých (medzinárodných) skupinkách. Nasleduje obed na výstavisku a spoločná modlitba v halách. Popoludňajší program je voľný. Je možné zúčastniť sa rôznych workshopov, prednášok, koncertov či vybrať sa na prehliadku mesta. A potom opäť večera a spoločná modlitba na výstavisku.

Taizé stretnutie je dôvera a mier žitý v praxi. Keď sa na jednom mieste stretne štyridsaťtisíc ľudí, je normálne, že všade sa čaká na autobus, električku, vydanie obeda a večere, WC... nikde však nie je nič počuť o výtrznostiach a nespokojnosti. Naopak. Električkou sa nesie spev Talianov, Španielov, Francúzov, Poliakov... Tie známejšie pesničky si zaspievame spolu a ani náš „Macejko“ neostane v hanbe. Medzi

Chorvátskom a Srbskom sa iba pred pár rokmi skončil vojenský konflikt a spomienky na vojnu v uliciach Záhrebu sú ešte vždy boľavé. Napriek tomu chorvátske rodiny otvárajú svoje domovy a prijímajú mladých zo Srbska v mieri a s porozumením.

Prelom rokov na Púti dôvery je radostný. Začína sa vo farnosti modlitbou vigíliou za pokoj vo svete. A potom nasleduje slávnosť národov. Každá krajina si pripraví krátky program, v ktorom predstavuje svoju vlasť, zvyky. Všetci sa blysi zábavným programom, v ktorom sa dobrá nálada stupňuje i bez alkoholu. Odzemok, valaška a harmonika sú jasným tromfom malej skupinky Slovákov. Rapujúca chorvátska sestrička privádza zúčastnených do varu a vyvoláva salvy smiechu. Kostol sa otriasa potleskom.

Ráno posledná sv. omša a obed v rodine, ktorá sa za ten krátky čas stala vlastnou. Výmena adries, mailov, telefónnych čísiel a prisľub, že sa stretneme o rok – v Ženeve. To všetko je Púť dôvery, ktorej sme sa mohli zúčastniť a na ktorú na prelome rokov 2007-2008 pozývame i Vás.

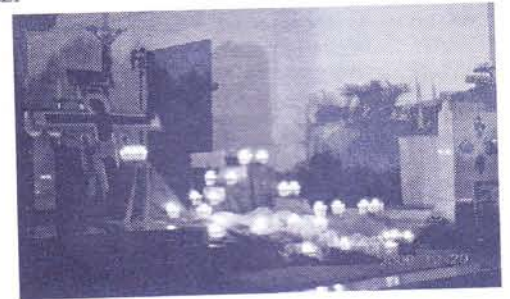
(ak chcete vedieť viac o Taizé, kliknite si na www.taize.fr/sk)

Lucia Rábarová

Foto: Rábara L., Šestáková M.

„Nič nie je nemožné, tomu čo verí.“
Ani stretnutie sa katolíckeho biskupa a židovského rabína pri križi.

„I love you, you love me, I love Jesus, he loves me“.
(milujem, ťa, miluješ ma, milujem Ježiša, On miluje mňa)
zaspievali si mladí aj v uliciach s pouličným spevákom.

Boli sme pri tom.

Ruch mesta striedalo ticho modlitby s bratmi z Taizé:
„Zmŕtvychvstály Kristus je našim očiam neviditeľný a predsa sa môžeme zveriť jeho prítomnosti.“ (brat Alojz)

VLASTNÝMI SLOVAMI „V Taliansku som nechal kus môjho srdca“ vdp. ThLic. JÁN MÁRIA KOŠČ

Už dlhšie sme pripravovali rozhovor s kňazom pôsobiacim v Smoleniciach v rokoch 1994-1996. „Náhoda chcela“, že sme sa stretli na fare v Smoleniciach, kde býva niekedy návštevníkom. A tak sa aj celý rozhovor niesol v duchu nie príliš formálnom, ale o to bezprostrednejšom. Zhovárali sme sa o tom, čo sa medzičasom zmenilo od jeho odchodu zo Smoleníc, čo život priniesol a odniesol, na čom pracuje a ako sa má. Reč prišla na Taliansko, bioetiku, pastoráciu, ale aj na Smolenice. Predstavujeme ho dnes nielen ako kňaza pôsobiaceho v Smoleniciach, ale aj ako odborníka v otázkach bioetiky.

Ako vznikol príspevok *Registrované partnerstvá*, ktorý dnes prinášame aj našim čitateľom?

Článok vznikol v čase keď sa táto téma začala viac objavovať v médiách. Pre ľudí otvára množstvo otázok a nejasností, takže bolo vhodné sa tejto témy dotknúť.

Ako a kam sa uberali Vaše cesty po odchode zo Smoleníc?

Zo Smoleníc som 1. augusta 1996 šiel do Čachtíc. Tam som pôsobil dva roky a potom som bol správcom fary v Grinave. Na začiatku jubilejného roka som dostal ponuku vykonať bioetickú prax v Taliansku. Jasné, že som to s nadšením prijal, veď išlo nielen o bioetiku, ktorej som sa už 10 rokov venoval, ale aj možnosť ísť opäť do Talianska, kde som nechal kus môjho srdca!

Asi rok som pracoval v oblasti Rimini medzi bývalými narkomanmi, prostitútkami a potom v diecéze Trento. Potom som rok a pol pôsobil v družobnej diecéze Casale Monferrato. Tam som spravoval dve malé farnosti a súčasne som prednášal bioetiku v diecéznom seminári. V januári som sa vrátil na Slovensko a pôsobil ako kaplán postupne v Stupave, Vrbovom a teraz som už rok a pol v Sládkovičove.

Veriaci sú zvyknutí väčšinou na to, že kaplán je kňaz, ktorý je krátko po vysviacke. Nie je to zvláštne, že ste kaplánom?

Na jednej strane to je zvláštne, na druhej strane by som nemohol chodiť do Ružomberka.

oci tuším, nedá mi nespýta sa, čo robíte v užom berku?

Prednášam na Katolíckej univerzite. Naďalej sa venujem bioetike ako člen komisie KBS a prednášam na Katolíckej univerzite bioetiku, pastorálnu medicínu a v rámci vybraných kapitol z teológie špeciálnu morálku a manželské právo. Prednášam na Fakulte zdravotníctva a Pedagogickej fakulte.

Slovenský spôsob pastorácie nám je známy. e ten taliansky v niečom iný? ôžete nám poveda nejaký svoj postreh, ke porovnáte pastoráciu v Taliansku a na Slovensku?

Pastorácia v Taliansku je značne odlišná. Žiaden kaplán či farár neučí náboženstvo v škole, to robia profesionálni katechéti. Ale vykonávajú veľmi dôsledne farskú katechézu, ktorá spočíva v stretnutiach jednotlivých skupín: deti pripravujúce sa na prvé sv. prijímanie, birmovanci, snúbenci, mladí manželia, penzisti, chorí. S deťmi a mládežou bývali stretnutia okolo sedemnástej, s dospelými väčšinou až okolo deviatej večer. Bežne také stretnutia končievali okolo polnoci. Taliani majú prirodzene posunutý režim.

To je zaujímav . Ako vyzeralo napríklad tak stretnutie s penzistami?

Pre nich samých to bola príležitosť, aby sa stretli. Po druhé sa rozprávalo o ich špecifických problémoch, ktoré nemajú iné skupiny. Často krátko sa takto spoločne našli ich riešenia. Cez farnosť hľadali opatrovatelku; zháňali informácie o lekárovi- špecialistovi, ktorého potrebovali; vhodné kúpeľné miesto a podobne. Našli sme napr. ošetrovatelku, alebo robotníkov na pomoc pri oprave domu a súčasne sme pomohli emigrantom nájsť prácu. Pracovalo sa aj na duchovnej stránke a to trochu inak, akosi adresnejšie. Nie ako v nedeľnej kázni, keď sú tak spolu deti, mladí i starí, vzdelaní i menej. Mne osobne tento štýl veľmi sedel.

Všetci dobre vieme, akí sú kňazi vy ažení. Ako sa dá stihnú venova toľkým skupinám osobitnú pozornosť ?

Praktické veci okolo farnosti riešila ekonomická farská rada. Keďže fara je farskou budovou, nie nejakým „fárovým domom“. Ekonomické veci tiež riešila ekonómka. Tým pádom mal kňaz čas na pastoráciu.

Ako vidíte s odstupom času smolenickú arnos ?

Hovori sa, že prvá kaplánka je prvá láska, na ktorú sa nezabúda! Ja mám veľmi dobré spomienky na všetky farnosti, kde som pôsobil. A do Smoleníc sa rád vraciam aj vďaka Vášmu pánu dekanovi, s ktorým sme priatelia.

o by ste chceli odkáza smolenickým arníkom?

Ako som už povedal, rád spomínam na moje pôsobenie v Smoleniciach a chcem aj touto cestou poďakovať všetkým, ktorí sa pričínili o to, že tá moja naviazanosť na smolenickú farnosť je takáto. Často v modlitbách na nich myslím, a som vďačný všetkým, ktorí si v modlitbách spomenú na mňa. Boh Vás žehnaj!

iš, foto: archív J.M. Košč

HOMO

sapiens? sexual?

Registrované partnerstvá – a v čom je problém?

Už skoro 20 rokov sa venujem bioetike a práve preto, keď sa začalo otvorene hovoriť o potrebe zákona o registrovanom partnerstve aj na Slovensku, začali sa mi robiť ďalšie vrásky. V čom je problém?

Veď takéto zákony sú i v ostatných krajinách EU, už i v susednom Česku a potom, veď má najprv prebehnúť celonárodná diskusia a nebude pre nich povolená adopcia detí, a nakoniec musíme byť tolerantní a rešpektovať slobodu iných (aj napr. inak sexuálne orientovaných) ...

Práve preto, že sa bioetike venujem už roky, takéto reči ma neuchlácholia.

- 1.) Ide o principiálnu vec a ak sa urobí zákon o registrovanom partnerstve, otvorí sa tým cesta, ktorú už nebude možné zavrieť.
- 2.) Čo keď majú aj iné štáty takýto zákon, ak je zlý? Tak to bolo i so zákonom o rozvodoch, potratoch, antikoncepcii, umelom oplodnení...
- 3.) Celonárodná diskusia by musela predpokladať objektívnu informovanosť všetkých občanov, a to nie je možné, lebo nesúhlasné stanoviská si jednoducho nenájdu cestu do médií.
- 4.) Ak prejde tento zákon, je len otázkou času, kedy sa im povolí aj adopcia. Tak tomu bolo v Holandsku, Írsku ... Začalo sa veľmi citovým manipulovaním verejnej mienky o možnosti adoptovať deti z predchádzajúceho manželstva novým homosexuálnym partnerom, a dnes už je plne povolená v týchto krajinách adopcia homosexuálnymi pármí.
- 5.) Byť tolerantný je jedna vec a postaviť homosexuálne partnerstvá na jednu rovinu s heterosexuálnym manželstvom je druhá vec!
Prečo?

Manželstvo medzi mužom a ženou- (heterosexuálne) je prirodzená inštitúcia, ktorá vychádza z existencie človeka v dvoch navzájom sa doplnujúcich (komplementárnych) podobách: mužskej a ženskej. Táto inštitúcia má dva ciele: inštitucionalizovať, čiže dať oficiálnu formu láske dvoch mladých ľudí a vytvoriť čo najlepší priestor pre splodenie a výchovu detí. Preto nie je možné porovnávať manželstvo ani s inými heterosexuálnymi formami spoluzitia. Principiálne nemôžeme ani nazývať manželstvom žiadnu inú formu.

„Manželstvo bolo zadefinované!!!“

A práve preto, že jedine ono zabezpečuje aj primerané podmienky pre prijatie a výchovu detí, musí byť aj jeho právne postavenie iné, ako akéhokol'vek iného spoluzitia! To nie je diskriminácia, to nie je netolerantnosť!...

Homosexuálne partnerstvá nie sú „uschopené“, aby splodili vlastné deti. Dnes už vieme, že homosexualita nie je geneticky podmienená, ako nám to chcel nahovoriť Dean Hammer so svojim Xq28 génom. Sú to rôzne (multifaktoriálne) predpoklady s rôznymi psychosociálnymi faktormi ako výchova, prostredie, a podobne.

Preto nie je možné, aby homosexuálne partnerstvá „požívali“ rovnaké právne výhody ako manželstvá, ktoré ponúkajú spoločnosti rodenie ďalšej generácie. A keďže homosexualita sa vo vysokom percente získava práve výchovnými zásahmi zvlášť v niektorých obdobiach vývoja dieťaťa, nie je možné dať homosexuálnym partnerom deti na výchovu (adopciu)!

Práve preto nejde o žiadnu homofóbiu! Štát sa musí brániť, aby takéto partnerstvá nemali v jeho legislatíve „zelenú“!

ThLic Ján M. Košč, kaplán, dekan

Ilustroval Marián Forner

DAJME ŠANCU SVEDOMIU

Ako deti sme si privykli tomu, že nás rodičia klamú preto, lebo si mysleli, že to bude pre naše dobro, alebo preto, že tlak rodičovstva pre nich bol príliš ťažký a museli nájsť ľahšie východiská. Preto nemôžeme nikoho obviňovať, že máme podobné zlozvyky, ktoré sa používaním posilňujú. Nakoniec pri pohľade do svojho vnútra zistíme, že sme klamári a niektorí z nás dokonca veľmi skúsení.

Toto je tragický stav, pretože klamanie rozožiera dušu, poškodzuje naše vnútorné „Ja“ a ubíja svedomie, ktoré sa vehementne hlási o slovo. Takže, keď nepoužívame svoje svedomie, ktoré je u každého v základoch poctivé a mravné, sami seba poškodzujeme a spôsobujeme si rany. Lebo každá choroba tela je len vonkajším znakom „choroby“, alebo nerovnováhy ducha.

Čiže, ak začne človek sledovať svoje každodenné konanie a počúvať svoje svedomie, čo mu našepkáva zisti, že sa začína meniť nielen on sám, ale všetko okolo neho. Zistí, že stretáva lepších ľudí, že je v lepšej nálade, že je zdravší, ale hlavne začína pociťovať okolo žalúdka maličké záblesky šťastia, ktoré boli dovtedy tak veľmi zriedkavé. A zrazu sa z nevedomého, ktorý svoje svedomie predtým vôbec nebral do úvahy, ba dokonca ho ubíjal svetským materializmom, rodí nový človek. Lepší, priateľskejší, duchovne bohatší, aj dôveryhodnejší a hlavne mravnejší. Preto sa nebojme presadiť svoje vnútorné presvedčenie. Ľudia sa často uchylujú k podvodom preto, že im chýba odvaha používať svoje svedomie.

VEĽKÁ PRIEPASŤ

Jeden človek bol sám so sebou, ale i s druhými stále nespokojný a hromčil na Boha: „Kto to povedal, že každý má nieť svoj kríž? Je to možné, že nejestruje nijaký prostriedok, ako sa mu vyhnúť? Už mám tých každodenných trampôt naozaj dost!“

Dobry Boh mu odpovedal snom. V ňom videl život ľudí na zemi ako nekonečný sprievod. Každý kráčal so svojim krížom. Pomaly, neúprosne, krok za krokom. Aj on bol v tom nekonečnom sprievode a namáhavo kráčal so svojim osobným krížom. Po chvíli si všimol, že jeho kríž je veľmi dlhý. Preto sa mu šlo tak ťažko. Stačilo by kríž trochu skrátiť a hneď by bolo toho trápenia menej, pomyslel si. Posadil sa na pätník pri ceste a kus z kríža odrezal. Keď sa zaradil do sprievodu, zistil, že sa mu ide ľahšie a rýchlejšie. Bez veľkej námahy prišiel na miesto, ktoré, ako sa zdalo, bolo cieľom sprievodu.

Bola to priepasť, široká rana v krají, za ktorou sa začínala „zem večného štastia“. Bol to čarovný pohľad. Ale nebolo tu mostov, ani lávok, po ktorých by sa dalo prejsť. A predsa, ľudia šťastlivo prechádzali. Každý si zložil z ramena kríž, položil ho na okraj priepasti a prešiel po ňom. Akoby kríže boli robené na mieru. Siahali presne od jedného okraja priepasti na druhý.

Všetci prechádzali. Len on nie. Jeho skrátený kríž priepasť nepreklenul. Zúfalo sa rozplakal: „Keby som to bol býval vedel...“ Ale bolo príliš neskoro a bedákanie už nepomohlo.....

Podľa Bruna Ferrera spracovala dj

PÝTAME SA Ako sa využíva farské stredisko?

Otázku sme položili najpovolanejšiemu,

správcovi farnosti, vdp. Patrikovi Bacigálovi.

Asi najstabilnejšie ho využívajú dôchodcovia – majú vo veľkej sále stretnutia raz mesačne (pôvodne to bolo raz týždenne), program si robia sami. Je spojený s posedením, oslavami, prednáškami...

Priestory ďalej využíva spevokol – obvykle raz do týždňa a okrem toho prebiehajú nácviky spevu pre deti pred detskými sv. omšami v utorok o 16:15 a pre mládež pred sv. omšami v piatok (je to tiež aj pozvánka).

Priestor fary je otvorený aj stretkám pre deti – bývajú obvykle vo štvrtok – od 16:00 pre žiakov po 4. ročník ZŠ a o 17:30 pre starších žiakov (to je súčasne aj pozvánka pre tých, ktorí nevedia, čo vtedy s voľným časom...).

Priestory sa tiež využívajú príležitostne po dohode na kary po pohreboch, posedenia...

Niektoré časti fary využívajú aj ľudia, ktorí nepatria do našej farnosti – na duchovné obnovy, rôzne výlety... Obvykle sú to víkendy alebo obdobie prázdnin.

pb

Deti na stretku

foto iš

Keď však nepočívame, čo nám hovorí vnútorný hlas, môžeme vsadiť poslednú korunu na to, že všetky podvody, lži a klamstvá vyjdú vždy najavo. Riadiť sa svojim svedomím nie je vôbec ľahké. Naučili sme sa každý deň z toho, či onoho dôvodu hovoriť „nevinné“ lži. Nebolo by však skvelé, keby sme produkciu svojich lží znížili aspoň o 50%? Môže sa síce stať, že na chvíľu stratíme pár priateľov, ale bez pochyb si nájdeme ďalších, ktorí ocenia našu pravdovravnosť a možno sa aj ti bývali kamaráti vrátia. Pretože teraz budú vedieť, že nám môžu veriť. Napríklad veľa partnerských vzťahov by sa dalo zachrániť, keby v nich vládla väčšia dôvera. Nie je lepšie sa zdôveriť svojmu partnerovi s vedomím, že vás pochopí, než si klamať a viesť dlhé rozhovory so svojimi najlepšimi priateľmi o nešťasti, ktoré vás postihlo?

Ale tak ako všetko v živote človeka, tak i svedomie si treba rozvíjať, cvičiť a cibriť. Ani športovec nečaká, že po jednom dvojhodinovom tréningu bude celý život úspešný. Práve tak aj my, v každodennom živote potrebujeme trénovať svoju schopnosť načúvať svojmu svedomiu, nie len si v duchu hovoriť: „Nabudúce sa polepším!“ Všetko ale závisí od toho, či sa chceme naozaj pridržať čistého svedomia, čisté si ho zachovávať a mať plnohodnotný spokojný život, alebo nie. Keďže niektorí ľudia majú už dlho umlčané svedomie môže sa stať, že keď by sme napríklad vášnivého hazardného hráča odtrhli od kartového stola a ukázali mu život bez pretváranky, nadmernej pijatiky, bez ruvačiek a v harmónii, tak by nám povedal: „Áno, je to pekné, ale buďte taký láskavý a nerušte ma pri hre!“

U takéhoto charakteru ťažko budeme apelovať na jeho svedomie. Na to, že si to svedomie bude musieť raz pospytovať, potrebuje prísť každý sám. Sú ľudia, ktorí neustále čakajú na správny moment, alebo na pokyn osudu, aby zmenili svoj život. Práve títo budú vždy čakať, lebo správny moment pre nich nikdy nepríde. Oni nerozpoznali niečo veľmi dôležité. Vždy je tá správna chvíľa k uskutočneniu pozitívneho kroku vpred. Nikdy nie je neskoro niečo meniť k lepšiemu. Môžeme myslieť na minulosť, alebo na budúcnosť, ale žiť budeme vždy len v prítomnosti. Je len otázkou, či nám to je známe.

Preto sa snažme nájsť v sebe silu, aby sme mohli čeliť pokušeniam, prekričať svoje svedomie a inštinktívne začneme pociťovať, že umlčovať svoje svedomie je niečo zlé. Možno nám bude treba prekonať veľa prekážok, ale nakoniec, až dospejeme k tým posledným zistíme, že existuje niekto a niečo, čo nám ich pomáha prekonať. Podstatná je naša viera, pevná vôľa a odhodlanie byť lepšími ľuďmi v každom okamihu nášho života.

jj

On je živý 2007 – Stretnutie mladých v Púchove

„...lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (Rim 5,5)

s tohtoročným mottom: „...lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali.“ (Rim 5,5)

Stretnutie sa už tradične začalo chválami, ktorými sme vyzývali Ducha Svätého, ktorého prítomnosť bola cítiť počas celých troch dní. Prvé váhania a obavy ihneď zahnali nám už známe piesne a atmosféra, z ktorej vyžarovalo nadšenie a radosť zo všetkých strán. Hneď prvý večer na nás zapôsobil kázeň otca Martina, ktorá bola zameraná na zasvätenie života, vecí a času Bohu. Vyzdvihoval, že nie je dôležité obetovať Bohu celý svoj život, ale treba začať drobnými všednými každodennými obetami zasvätenia, a tak môžeme očakávať požehnanie. Po tomto sme sa všetci dobre zabavili na koncerte skupiny S2G Band. Po koncerte sme sa rozišli a zaľahli sme do spacákov.

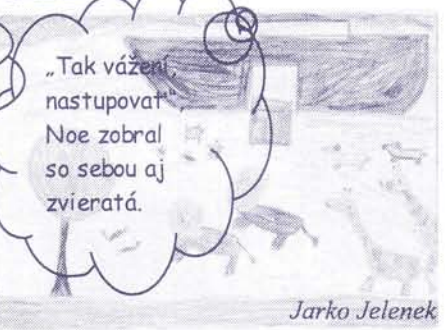
V sobotu nás čakal vyčerpávajúci, ale aj obohacujúci deň. Najviac nás oslovila prednáška vdp. Antona Solčianskeho, na tému Duch Svätý a jeho pôsobenie v našich srdciach. Niekoľko slov venoval aj exorcizmu, nakoľko v tejto oblasti pôsobí. Bol ochotný odpovedať na otázky rôzneho charakteru. Súčasťou víkendu bola aj možnosť na rozhovor s Pánom v tichej adorácii. Toto celé bola príprava na večer milosrdenstva, ktorý na nás najsilnejšie zapôsobil. Mohli sme prijať osobné kňazské požehnanie, pri ktorom sme sa s kňazom modlili za naše prosby. Tiež bola možnosť pristúpiť k sviatosti zmierenia a modliť sa s členmi komunity Emanuel. Mnohí z nich mali rôzne charizmy. Takto obohatení sme sa rozišli plní pokoja a milosti. Celý tento spoločne strávený víkend sme zakončili nedeľnou svätou omšou. Takto naplnení sme sa každý rozišli svojou cestou.

NOEMOVA ARCHA

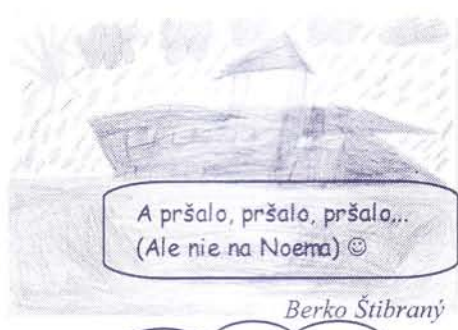
„Noe, postav archu!“
prikázal mu jedného dňa
Boh.

Miško Turanský

„Tak vážení,
nastupovať!“
Noe zbral
so sebou aj
zvieratá.

Jarko Jeleneš

A pršalo, pršalo, pršalo...
(Ale nie na Noema) ☺

Berko Štibraný

Na skúšku vypustil krkavca, ale
ten sa vrátil, tak aj Noe zostal
ešte v arche.

Martin Struhár

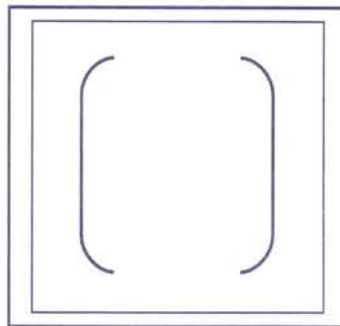

„Holubica sa vrátila so
zelenou ratoľst'ou,
môžeme pristáť,“ povedal
si Noe a namieril k brehu.

Dianka Galovičová

HÁDANKA PRE VÁS
Prečo Noe nezmokol?
(Lebo poslúchal Boha)
Rob tak aj TY - „NEZMOKNEŠ“!

Dokresli si obrázky
podľa vlastnej
fantázie! ☺ ☺ ☺

M&B, foto: Alacoque

Viete, že:

- najstarším svedectvom o Veľkej noci je Veľkonočný preslov Melita zo Sárd z 2. storočia

- v starokresťanských časoch bola bielosobotná nočná slávnosť "jediným" termínom,

v ktorom sa udeľoval krst

- veľkonočné vajičko, už niekoľko desaťročí pred Kristom predstavovalo symbol života a znovuzrodenia, dávalo sa aj mŕtvym do hrobu. Vajičko pre nás predstavuje niečo tajomné, uzavreté ako hrob, v ktorom sa skrýva život. V tomto zmysle je objasnený vzťah kresťanov k Veľkej noci.

- názvy Veľkej noci:

- angličtina Easter (od germánskej bohyně Eostre)

- nemčina Ostern (zo starogermánskeho názvu mesiaca apríl Eostremonat)

- bulharčina Velikden (Veľký deň)

- srbčina Uskrs alebo Vaskrs (Vskriesenie)

- čínština Fu-huo-jie (Oslava Vzkriesenia). mg

ANGLICKÉ OKIENKO

Podľa svätého Bernarda z Clairvaux (1090 - 1153):

„Mária je bránou do neba, pretože nikto nemôže vstúpiť do svätého kráľovstva bez toho, aby tam neprešiel skrze ňu.“ Modlime sa spolu s ním: Rozpamätaj sa, ó svätá Panna Mária, že nikdy nebolo počuť, že by bol niekto opustený, kto sa utiekal pod tvoju ochranu a teba o pomoc alebo prihovor žiadal. Aj ja touto dôverou povzbudený, k tebe, Matka, Panna panien, sa ponáhlam, k tebe prichádzam, k tebe sa uchýľujem, ja úbohý hriešnik, Matka večného Slova, nezavrhní moje slová, ale ma milostivo vypočuj a vyslyš. Amen.

The Memorare

Remember, O most gracious Virgin Mary, that never was it known that anyone who fled to your protection, implored your help, or sought your intercession was left unaided. Inspired by this confidence, we fly unto you, O Virgin of virgins, Our Mother! To you we come, before you we stand, sinful and sorrowful. O Mother of the Word incarnate, despise not our petitions, but in your mercy hear and answer us. Amen.

mš

Klub dôchodcov informuje:

Tak ako po iné roky, výbor KD plánuje pokračovať v rôznych aktivitách pre členov KD aj v tomto roku, ale i za spolupráce všetkých členov. V roku 2007 sa plánujú 2 alebo 3 jednodňové zájazdy, návšteva divadla, turistické akcie a brigády na skrášľova-ní farnosti a obce Smolenice. Samozrejme nebude chýbať kultúrno-spoločenské pose-denie.

Stretká dôchodcov budú pravidelne pokračovať – a to každú prvú stredu v mesiaci vo farskom stredisku v Smoleniciach a každý prvý štvrtok v mesiaci v kultúrno-spoločenskom dome v Neštichu. Výbor KD verí, že za aktívnej účasti a pomoci všetkých členov KD sa nám plánované akcie vydaria k spokojnosti nás všetkých.

Výbor KD

POKRSTENÍ...**Tomáš Hodulík**

nar.16.11.2006, pokrstený 7.1.2007,

Tatiana Gergelová

nar.21.11.2006, pokrstená 7.1.2007,

Marek Gažo

nar. 7.12.2006, pokrstený 21.1.2007,

Karolína Krčmáriková

nar. 2.1.2007, pokrstená 4.2.2007,

Mária Lančaričová

nar.1.1.2007, pokrstená 11.2.2007,

Andrea Nádlová

nar.12.2.2007, pokrstená 18.3.2007.

VEDĽ ICH, PANE, PO CESTE SVÄTOSTI!

V T I

Janko sa hrá s ružencom a babka ho napomína: „Janičko, to nesmieš, ruženec nie je na hranie. Na každom zrníčku sedí anjelič, ktorý by mohol spadnúť.“

Babka odide, Janko z celej sily roztočí ruženec: „Držte sa potvorky, ideme z kopca!“

„Tak deti, kto mi povie, čo našli zbožné ženy, keď prišli ráno k hrobu?“

„Hrob bol prázdny.“

„Výborne Janko. A čo to ležalo zvinuté pri hrobe?“

„Učenci!“

P Y

„Janko, čoskoro zomriem a narobím starosti celej rodine. Truhla je drahá, hrob ešte drahší...jój ako sa celá rodina zaťaží!“

„Dedko, mám nápad. Čo keby ťa niekto zožral?“

„Babi, stvoril Boh aj leva?“

„Samozrejme, Janko.“

„Ha-ha. A to sa vôbec nebál!“

„Oci, kto to bol, Hamlet?“ „Počúvaj, Janko, kto má robiť domácu úlohu? Ja alebo ty? Len si pekne zober Bibliu a pozri sa sám!“

ZOSOBAŠILI SA...

Naposledy bol sobáš 23.9. 2006.

FILMOVANIE A FOTENIE MÁME PRE SOBÁŠIACICH SA SKUTOČNE NA VYSOKEJ PROFESIONÁLNEJ ÚROVNI!

ODIŠLI NA VEČNOSŤ...**Július Kulišek**

nar. 11.9.1939, zomrel 6.1.2007, pochovaný v Lošonci,

Brigita Slobodová, rod. Rábarová, nar.25.8.1920, zomrela 14.1.2007, pochovaná v Lošonci,**Mária Halenárová**, rod. Boháčková, nar.1.12.1911, zomrela 27.2.2007, pochovaná v Smoleniciach.

UVEĽ ICH, PANE, DO SVOJEJ SLÁVY!

„Mami, je Pán Boh chorý?“

„Čo to zase vymýšľáš, Janičko?“

„Keď tu píš v novinách, že Pán Boh k sebe povolal doktora Nováka.“

„Janko, čo to kreslíš?“ „Pána Boha, pán farár.“

„Ale čo? Ved' Pána Boha ešte nikto nevidel.“

„Budete vidieť, keď skončím.“

SMOLENICKÝ POSOL – vydáva Rímskokatolícky farský úrad Smolenice. NEPREDAJNÉ! Redakčná rada: Patrik Bacigál, Miroslava Gregušová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Marianna Šestáková, Ivana Štíbraná Registračné číslo OÚ v Trnave – 1/On/91